

XXIX.

Absolutio Regis Henrici.

Gregorius Episcopus Servus Servorum Dei, omnibus Archiepiscopis, Episcopis, Ducibus, Comitibus, ceterisque Principibus Regni Theutonicorum, christianam fidem defendentibus, salutem & apostolicam benedictionem.

Quoniam pro amore iustitie communem nobiscum in agone christianae militie causam & periculum suscepistis, qualiter Rex humiliatus ad poenitentiam absolutionis veniam impetraverit, & quomodo tota causa post introitum eius in Italiam hucusque deducta sit, vestra dilectioni sincera veritate indicare curavimus, sicut constitutum fuit cum Legatis, qui ad nos de vestris partibus missi sunt.

In Longobardiam venimus circiter viginti dies ante terminum, in quo aliquis Ducum ad Clusam nobis occurrere debuit, expectantes adventum illorum, quatenus ad partes illas transire possemus. Verum cum jam decurso termino hoc, nobis nunciaretur, his temporibus, pra multis (quod & nos quidem credimus) difficultatibus, ducatum nobis obviam mitti non posse, nec aliunde copiam ad vos transendi haberemus, non parva sollicitudine, quid potissimum nobis agendum foret, circumventi sumus.

Interim vero Regem adventare certe cognovimus, qui etiam prius quam intrasset Italiam, supplices ad nos Legatos praemittens, per omnia se satisfacturum Deo & S. Petro ac nobis obtulit, & ad emendationem vitae suae omnem se servaturum obedientiam repromisit, dummodo apud nos absolutionis & apostolicae benedictionis gratiam impetrare mereretur. Quod cum diu multis consultationibus differentes, acriter eum de suis excessibus, per omnes, qui intercurrerant, Nuncios redarguerimus; tandem per semetipsum, nihil hostile aut temerarium ostentans, ad oppidum Canusii, in quo morati sumus, cum paucis adventit; ibique per triduum ante portam Castris, deposito omni Regio cultu, miserabiliter, utpote discalciatus & laneis persistens, non prius cum multo fletu apostolicae miserationis auxilium & consolationem implorare desistit, quam omnes, qui illi aderant, ad quos rumor ille pervenit, ad tantam pietatem & compassionis misericordiam movit, ut pro eo multis precibus & lachrymis intercedentes, omnes quidem insolitam nostrae mentis duritiam mirarentur, nonnulli vero in nobis non apostolicae severitatis gravitatem, sed quasi tyrannicae feritatis crudelitatem esse clamarent.

§.1. Denique instantia compunctionis eius, & tanta omnium, qui illi aderant, supplicatione devicti, tandem eum, relaxato anathematis vinculo, in communionis gratiam, & sinum sanctae Matris Ecclesiae recepimus, acceptis ab eo securitatibus, quae inferius scriptae sunt. Quarum etiam confirmationem per manus Abbatis Cluniacensis, & filiarum nostrarum Mathildis, & Comitissae Adelajae, & aliorum Principum, Episcoporum, & Laicorum, qui nobis ad hoc utiles visi sunt, recepimus.

§.2. His itaque sic peractis, ut ad pacem Ecclesiae, & concordiam Regni (sicut diu desideravi-

Henric. tandem ad obedientiam S. R. E. rediens humilissimè publice poenitentiam egit.

Quae fuerit huiusmodi poenitentia Regis Henrici.

Quem ideo Pont. ab excommunicatione absolvit.

Pro firmando pace Regni, se Germanis iurati pollicetur Gregorius.

Et interim ab eius absolutione abstineant.

Eoque ad Ecclesiam non redeunte, alter Rex idoneus eligatur.

Quem se confirmaturum habita informatione asserit.

De juramento Imperatrici praestito, quid agendum.

De excommunicationum absolutione, licentiam datam confirmat.

Dat. anno 1076.

§.2. Illud autem inter omnia ex parte beati Petri interdicimus, ut nullus vestrum eum praesumat ab excommunicatione absolvere, quousque eis, quae praediximus, nobis indicatis, Apostolicae Sedis consensum, & iteratum responsum recipiatis. De diversorum quidem diversis consiliis dubitamus: humanam gratiam vel timorem suspicioni habemus.

§.3. Quod si exigentibus multorum peccatis (quod non optamus) ex corde non fuerit ad Deum conversus, talis ad Regni gubernacula (Deo favente) inveniat, qui ea, quae praediximus, & cetera, quae videntur Christianae Religionis, & totius Imperii salutis necessaria, certa ac indubitabili promissione se observaturum promittat.

§.4. Ut autem vestram electionem, si valde oportet ut fiat, Apostolica auctoritate firmemus, & novam ordinationem nostris temporibus corroboremus; sicut a sanctis nostris Patribus factum esse cognoscimus, negotium, personam, & mores eius, quantocius potestis, indicate; ut sancta & utili intentione incedentes, mereamini sicut nobis nota causa, Apostolicae Sedis favorem per divinam gratiam, & beati Petri Apostolorum Principis per omnia benedictionem.

§.5. De juramento autem quod factum est carissimae filiae nostrae Agneti Imperatrici Augustae, si filius eius ex hac vita ante ipsam migraret, non est opus adhuc dubitare; quia si nimia pietate circa filium ducta, iustitiae favens, ut abiciatur a Regno, consenserit, quid restet, vos ipsi comprehendite. Hoc tamen videtur laudabile, postquam certum fuerit apud vos, & omnino firmatum, quod ejus filius a Regno removeatur, consilium ab ea & nobis requiratur de inventa persona ad regni gubernacula. Tunc, aut nostro communi consilio assensum praebit, aut Apostolicae Sedis auctoritas omnia vincula, quae videntur iustitiae contradicere, removebit.

§.6. De excommunicatis autem, jam me vobis dedisse licentiam, qui fidem christianam (ut decet Episcopos) defenditis, ut absolvatis recordor; & adhuc hoc idem confirmo, si revera respuerint, & humiliter poenitentiam egerint.

Datum Laureti III. Non. Septembr. Indict. incipiente XV.

vimus) omnia plenius, Deo adjuvante, coaptare possimus, ad partes vestras, data primum opportunitate, transire cupimus. Hoc enim dilectionem vestram indubitanter scire volumus, quoniam (sicut in descriptis securitatibus cognoscere potestis) ita adhuc totius negotii causa suspensa est, ut & adventus noster, & consiliorum vestrorum unanimitas, permixtae necessaria esse videantur.

§.3. Quapropter in ea fide, quam coepistis, & amore iustitiae, omnes permanere studeate; scientes nos non aliter Regi oblatos esse, nisi quod puro sermone (sicut mihi mos est) in his eum de nobis sperare dixerimus, in quibus eum ad salutem & honorem suum, aut cum iustitia, aut cum misericordia, sine nostrae & illius animae periculo, adjuvare possimus.

Promissio Henrici Regis Theutonicorum.

§.4. EGO Henricus Rex de murmuracione, & dissensione, quam nunc habent contra me Archiepiscopi, & Episcopi, Duces, Comites, ceterique Principes Regni Theutonicorum, & alii, qui eos in eadem dissensionis causa sequuntur, infra terminum, quem Dominus Papa Gregorius constituerit, aut iudicium secundum iustitiam ejus, aut concordiam secundum consilium ejus faciam, nisi certum impedimentum mihi vel sibi obtulerit, quo transacto ad peragendum idem paratus ero. Item si idem Dominus Papa Gregorius ultra montes seu ad alias partes terrarum ire voluerit, securus erit ex mei parte, & eorum, quos constringere poterit, ab omni laesione vitae, & membrorum ejus, seu captione, tam ipse, quam qui in ejus conductu & comitatu fuerint, seu qui ab illo mittuntur, vel ad eum de quibuscumque terrarum partibus venerint, in eundo, & ibi morando, seu in redeundo. Neque aliud aliquod impedimentum habebit ex meo consensu, quod contra honorem suum sit. Et si quis ei fecerit, cum bona fide secundum posse meum illum adjuvabo. Actum Canusiae, V. Kal. Februarii, Indictione XV.

A. S. die 28. Decembr. anno Dñi 1076. Pontif. anno 17.

Edidit Ioannes a Basco Biblioth. Floriac. Par. 3. pag. 71.

Exordium.

XXVII.

Confirmatio Primatus Ecclesiae Viennensis, & concessio Privilegiorum, confirmatis iis, quae a praedecessoribus Pontificibus eidem concessa sunt.

Gregorius Episcopus Servus Servorum Dei, Vuarumundo Venerabili Fratri Viennensi Archiepiscopo, & per eum ipsius Successoribus, & Viennensi Ecclesiae, in perpetuum.

CUM ex Apostolicae Sedis moderamine, cui Deo auctore praesidemus, omnium quae usquam sunt, Ecclesiarum curam gerere, & earum iustitiam conservare debeamus; praecipue tamen illis nos convenit invigilare; ut & de ipsarum iuribus, quod modo forte diminutum est, in reliquum inviolabiliter custodiat, omnem nostram sollicitudinem exhibere, quae principales, ac speciales filiae Sanctae Sedis Apostolicae & appellantur; & existunt; & aliarum Primatum con-

Bul. Rom. Tom. II.

tinent Ecclesiarum. Certum quippe est, Viennensem Ecclesiam huius Sedis concessione super septem provincias Primatum tenere: Ipsam Viennensem, Bituricam, Burdegalam, Auxionensem, quae appellatur Novem Populana, Narbonam, Aqunensem, & Ebrudunum; in quibus Viennensi Archiepiscopo, juxta Nicholai decretum, Romani Pontificis vices agere: Conventus scilicet synodales indicere, & jura ecclesiastica iuste ac regulariter, Apostolica auctoritate concessum est, definire. Hoc utique in privilegiis eidem Ecclesiae a sanctissimis Praedecessoribus nostris collatis habetur: Hoc quoque in privilegio beate memorie Leonis Papae continetur. Ex quo liquet privilegio, & aliis quampluribus, & his authenticis supradictis VII. Provincias ad Viennensis Ecclesiae privilegium, utpote a Beatissimis Apostolis Petro, & Paulo fundatae, iuste, & rationabiliter pertinere. Et ut ad potestatem ejusdem Ecclesiae, secundum antiquam auctoritatem Catalogi, X. & VIII. pertineant: definitum est, ut VII. oppida vel Civitates, Gratianopolis videlicet, Valentia, & Dia, Alba Vivarium, Tarentasia, Geneva, Maurienna, Viennensi Ecclesiae interim subiectae permaneat; donec quae resida sunt, certius discutata, & plenius ventilata, sub potestate Viennensis Ecclesiae redigantur. Porro Tarentasiam ita semper sub Primatu Viennensis Ecclesiae permanere decernimus, sicut a Sanctis Patribus Leone, & Nicholao noscitur confirmatum. Praeterea de Salmoriacensi Archidiaconia unum nobis intimasti: Consecrationes, vel ordinationes, & quicquid ad Pontificale pertinet officium, sicut tuus praedecessor Leodegarius, & alii praedecessores firmius obtinuerunt; ita tibi tuisque successoribus, absque ulla inquietatione, seu diminutione, obtinere concedimus; sed & Abbatiam Sancti Petri foris portam Viennae sitam, & infra eandem urbem S. Andreae Abbatias, unam Monachorum, & alteram Sanctimonialium: Necnon Abbatiam Sancti Theuderii, quam idem venerabilis Confessor aedificavit, juri Viennensis Ecclesiae per omnia subiectas esse, non dubium est. In Romanensi quoque Ecclesia, quam vis se fulciat nostrae libertatis, visis tamen Imperatorum praecipis, tam in saecularibus, quam in regularibus Canonis, per consilium Vicarii nostri Hugonis, Diensis Episcopi, inibi ordinatis, tibi tuisque successoribus, in omnibus omnem potestatem habere, Apostolica auctoritate decernimus. Quoniam igitur dilectissime frater, qui divina dispositione ejusdem Ecclesiae regimini praes, tua veneranda Religiositas ab Apostolica Sede humiliter postulavit, ut antiqua privilegia, a sanctis Praedecessoribus nostris sacrae Sedi Viennae tradita confirmarem, quoniam res digna petebatur, tui dilectione, cum ejusdem Ecclesiae debita charitate, libenter annuimus. Privilegia igitur & praedia, vel bona, quae a beato Silvestro, Leone, & Nicholao, & ab eorum successoribus, vel a Romanorum Imperatoribus, seu Francorum vel Burgundiae Regibus, Ecclesiae tuae sunt data vel reddita, confirmamus, & Apostolica auctoritate praesenti privilegio corroboramus; Ex parteque Dei Omnipotentis, & beati Petri Apostolorum Principis praecipimus, ut futuris temporibus deinceps firma & inconvulsa permaneat, & incommutabiliter consistat. Si quis autem huius privilegii nostri Sanctionem violaverit, nisi respuerit, & digna satisfactione emendave-

Primatus Viennensis Ecclesiae super septem Provincias.

Quae sint propria Vicarii Apostolici.

Ecclesia Viennensis ab Apostolis fundata.

Aliae Civitates eidem subiectae.

& potissimum Tarentasia.

Item Archidiaconia Salmoriacensis.

Item Abbatie S. Petri, S. Andreae virorum, S. Andreae feminarum, & S. Theuderii.

Item Romanensis Ecclesiae.

Privilegia omnia Pontificia eidem confirmantur: Item Imperialia & Regalia.

Anathema contra violatores Privilegii huius.

Dat. die 6. Martii anno Domini 1077. Pontif. Gregorii VII. PP. IV.

daverit, sit extorris a Regno Dei, & digna excommunicatione damnatus ab Ecclesia Dei efficiatur extraneus, perpetuaeque subiaceat maledictioni. Data per manum Petri Cancellarii II. Nonas Martii Anno Domini Incarn. CIO. LXXVII. Indictione XV. Anno Pontificatus Domini Gregorii VII. PP. IV.

XXXI. Confirmatio excommunicationis a Legato Apostolico latae contra Aniciensis Ecclesiae Invasorem.

Gregorius Episcopus Servus Servorum Dei, universis Galliarum Episcopis, & cunctis Ordinibus sub eis constitutis, quibus pro merito debetur, salutem & apostolicam benedictionem.

Ex edit. Cav. Casafa.

Promissio Stephaniani Aniciensis de dimittenda invasa Ecclesia.

Notum esse volumus charitati vestrae, quod Stephanus Aniciensis Ecclesiae inceptor & simoniacus juravit nobis super corpus beati Petri, ut Ecclesiam dimitteret, & pastorem in ea secundum Dominum eligere atque constituere, per fidem adjuvaret, quodcumque Legatus Apostolicae Sedis cum literis nostris id eum facere per sacramentum moneret. Postea vero commonitus a confratre nostro Hugone Diensi Episcopo, hujus specialiter negotii literas a nobis habente, quamvis eidem vices nostras in Galliarum partibus commississemus, Ecclesiam non cessat opprimere, & filios ejus duplici contritione, corporali scilicet & spirituali, conterere. Unde excommunicationem, quam praedictus legatus noster super eum fecit, nos confirmamus; ipsumque, & omnes, qui deinceps consilium ei dederint, ut in hac haeresi permaneat, ex parte Dei & sancti Petri anathematizamus, donec resipiscant. Contradicimus etiam, ut nullam pecuniam aliquis offerat in podio S. Mariae sive ad altaria, sive ad manus Sacerdotum, donec Ecclesia liberetur a tam impia impressione, quia oblationes fidelium praedictum Stephanum a Deo apostatate, atque contra eum faciunt superbire. Vobis autem fratres Coepiscopi hanc excommunicationem, atque contradictionem in parrochiis vestris per diversa loca recitare, & ex parte vestra confirmare, apostolica auctoritate praecipimus. Dat. Bibianello X. Kal. Aprilis Indictione Decimaquinta.

Quod tamen quamvis admonitus non praestitit.

Quare sententia excommunicationis una cum suis favoribus puniunt. De oblationibus Ecclesiae S. Mariae inibi existentium non ferendis.

Ut Episcopi hujusmodi sententiam confirmet, & populo pariter faciant, jubet.

Dat. die 23. Martii anno Domini 1077. Pontif. anno IV.

Ex Archiv. Vatic.

Series facti.

XXXII. Commissio Episcopo Parisiensi absolvendi nonnullos a sententia excommunicationis.

Gregorius Episcopus Servus Servorum Dei, venerabili Fratri Jofredo Episcopo Parisiensi salutem & apostolicam benedictionem.

VIR iste, videlicet praesentium portitor, Walterus de Duaro ad nos veniens, multis supplicationibus nobis institit, quatenus ei per apostolicam pietatis misericordiam consilium, abolitionis nostro interventu impenderemus apud Confratrem nostrum Remensem Archiepiscopum, qui eum excommunicaverat; indicans nobis, quod de ea causa, propter quam excom-

municatus sit, nulloties ad disceptationem, & faciendam justitiam ante excommunicationem, & post excommunicationem se paratum obtulerit. Verum, quia relationi suae sine legitima discussione credere non satis cautum, aut rationabile esse putavimus, diffinitam sententiam pro ejus absolutione dare nolimus; eam solummodo misericordiam ex gratia & indulgentia Apostolorum Petri & Pauli, ad quorum limina veniebat, sibi concedentes, ut in eundo & redeundo sacrae Communionis licentiam haberet usque in octavum diem, postquam rediret ad Patriam. Ceterum ne diutius aliqua indigna occasione sub excommunicationis nexibus teneatur, apostolica te auctoritate monemus, ut fultus his nostris Archiepiscopum convenire studeas, & perquisita ac cognita mera hujus negotii veritate, si iste, aut pro sua innocentia, aut congrua satisfactionis exhibitione, tibi absolvendus videbitur, continuo Archiepiscopum, ut eum sine contradictione absolvas, ex nostra parte commoneas; qui si aliqua hoc excusatione renuerit, tu ipse eum nostra vice absolvere nullatenus praetermittas. Sin vero istum in culpa esse, & quod justum fuerit, exequi nolle constiterit, usque ad dignam satisfactionem sub excommunicationis vinculo coartari debere decernimus. Praeterea Azzo quidam Canonicus Ecclesiae sancti Amati de praeominato loco pro quodam dicto, licet vero, nimis tamen leviter & irreverenter prolato, a consortio fratrum se ejectum esse, innotuit. Quem similiter apostolice miserationis clementiam pro sua reconciliatione implorantem, itidem tibi committimus, ut si alia eum culpa damnationis magis debita non accusat, pro hac in capitulo fratrum in claustrali disciplina correctum, & poenitentiam castigatum, in societatem fratrum ad proprium locum cum charitate recipi facias. Est & alia causa, quam cum omni sollicitudine te suscipere & peragere volumus, videlicet duorum fratrum Monasterii sancti Remigii, Roberti & Lamberti, qui se ab Archiepiscopo idcirco excommunicatos, & excecato quodam fratre eorum laico omni miseria circumventos esse, dicunt; quoniam cuidam extraneo Abbati interventu pecuniae, & omnino contra regulam sancti Benedicti, & auctoritatem sanctorum Patrum, indigne illis & praefato Monasterio pro Abbate apposito obedire, & sub ejus regimine in eodem Coenobio manere noluerint; nec in his omnibus quidquam eis profuisse pro confusione Monasterii, & habenda justae defensionis suae licentia, ad audientiam Sedis Apostolicae proclamasse. Quod si ita est, quam graviter Archiepiscopus in hac causa, maxime de contemptu apostolice auctoritatis, se culpabilem fecerit, tu ipse pendere potes. Quapropter de his & de multis aliis, aptioris loci & temporis opportunitatem conveniendi eum Deo auxiliante praesolantes, illud ad praesens tuae fraternitati committimus, & apostolica auctoritate praecipimus, ut cum omni occasione remota sententiam excommunicationis, quam in praefatos Monachos protulit, relaxare commoneas, & eos deinceps sine omni infestatione & periculo in pace manere dimittas; recognoscens, & super ni judicis judicium timens, quod eis tanta mala sine deliberatione justitiae sub appellatione Apostolicae Sedis fecerit. Si vero eum in hac re pro sua magnitudine, & arbitrio contradicentem, & minus obedientem inveneris, tu ipse ful-

V Walterum, si culpa vacaverit, a Remensi Archiepiscopo absolvi.

Et si iste negaverit, a Parisiensi Episcopo, jubet. Si vero in culpa ille fuerit ad satisfactionem coartandus.

Idem de Azone quodam Canonico.

Monachi S. Lamberti, qui extraneo Abbati & Simoniaci obedire noluerant, excommunicationis sententiam relaxandam per eundem Archiep.

Vel si hic contradicentem per eundem Parisi. Episcop.

Commissio Diensi Episcopo, ut congregata Synodo Episcoporum Francia causa Cameracensis electi discutatur, qui post sui legitimam electionem investituram ab Henrico Rege per inscientiam acceperat. Insuper Praeceptum de promulgando Decreto ut Investitura a Laicis non accipiatur.

Ex Arch. Vatic.

Gregorius Episcopus Servus Servorum Dei, Venerabili fratri Hugoni Episcopo Diensi salutem & apostolicam benedictionem.

Gerardus Cameracensis electus ad nos veniens, qualiter in eadem Cameracensi Ecclesia ad locum regiminis assignatus sit, promissa nobis confessione manifestavit, non denegans post factam Cleri & Populi electionem donum Episcopatus ab Henrico Rege suscepisse. Defensionem autem proponens, & multum nobis offrens, se neque decretum nostrum de prohibitione hujusmodi acceptionis, nec ipsum Henricum, Regem a nobis excommunicatum fuisse, aliqua certa manifestatione cognovisse: cui cum nos congruis rationibus ostenderemus, quam grave esset, etiam omni ignorantia eum excusante, sanctae & Apostolicae Sedis Synodale Decretum transgredi, & hujusmodi participatione cum homine excommunicato commaculati, ad satisfaciendum promptus, donum, quod accepisse visus est, continuo in manus nostras refutavit, & omnino causam suam nostro iudicio cum sui ipsius ad omnem voluntatem nostram subiectione, & abauditione reliquit. Pro cuius humiliatione, & maxime quoniam canonicam electionem in eo praecessisse audivimus, ad misericordiam moti sumus, & confisi in testimonio, quod nonnulli Confratrum nostrorum Episcoporum cum multis pro eo supplicationibus ad nos per epistolas suas direxerunt, videlicet quod ejus praecedens vita & conversatio multum honesta & laudabilis fuerit; ad promotionem ejus discretam moderationis consideratione assensum praebere non indignum duximus; at tamen ne istud aliis, quorum causa & conversatio huic longe dissimilis & impar constiterit, ad exemplum vel occasionem quaerenda misereremur, ut posterum fore debuisset, illud constituimus, ut coram te confratre nostro Remensi Archiepiscopo, & aliis Comprovincialibus Episcopis, ita se per sacramentum purgare debeat, quod ei ante acceptionem illam, & ut dicitur, investituram Episcopatus, Regem excommunicatum fuisse, & illud Decretum nostrum de prohibitione hujusmodi investiendi, & accipiendi Ecclesias, neque per Legatum nostrum, neque ab aliqua persona, quae se his statutis interfuisse, & ea audisse fateatur, significatum & indubitanter notificatum fuerit. Quapropter admonemus fraternitatem tuam, ut Concilium in partibus illis convocare & celebrare studeas, maxime quidem cum consensu & consilio Regis Francorum, si fieri potest. Sin autem aliqua occasione id consentire noluerit, in Lingoniensi Ecclesia conventum celebrandi Concilii instituas, atque hoc cum consilio & prudenti dispositione confratris nostri Lingoniensis Episcopi facias: sciens quoniam in omnibus fidelem adiutorem & cooperatorem non solum nobis,

Gerardus Cameracensis Electus investituram ab Henrico Rege acceperat ignorans Regem excommunicatum, & hujusmodi Investituram Pontifice prohibitam.

Episcopatum causamque in manibus PP. relinquit.

Ejus tamen causa Synodo discutenda relinquitur.

De congreganda Synodo.

Requisito tamen prius Regis consensu.

Abbati vero committendus ut de introitu suo rationem reddat coram Apostolice Sedis, vel in Synodo, aut ad Sedem Apostolicam, veniat.

Ut Cameracenses, si hominem ideo combusserint, quia simoniacos, & fornicarios Missas celebrare non debere assereret, excommunicet, eidemque jubet Episcopo.

De omnibus vero ad Apostolicam Sedem scribat.

Sacerdotes fornicarios ab Altaribus omnino removendos esse.

Adhortatio ad Jofredum, ut se Ecclesiae fidelem ministrum exhibeat.

Dat. die 23. Martii anno Domini 1077. Pontif. anno IV.

sultus nostra auctoritate, eos absolvas, & Abbatem illum, qui praefatum Monasterium sancti Remigii nefanda ambitione occupasse dicitur, ita commoneas, ut aut in partibus illis Confratri nostro Hugoni venerabili Diensi Episcopo, cui vices commissimus, aut aliis Legatis nostris, si eos in Gallia Synodum celebraturos cognoverit, se praesentare pro reddenda ratione sui introitus, nullatenus praetermittat; aut ad nos in proxima festivitate omnium Sanctorum veniat: commonitis etiam fratribus ejusdem Monasterii, qui adversus eum de causa illicita subreptionis suae in Abbatiam conqueuntur, ut & ipsi secundum praescriptam terminationem ad discutendum hoc negotium se praesentes exhibeant. Item relatum nobis est, Cameracenses homines quemdam flammis tradidisse, eo quod simoniacos, & presbyteros fornicatores missas non debere celebrare, & quod illorum officium minime suscipiendum foret, dicere ausus fuerit. Quod quia nobis valde terribile, & si verum est, omni genere Canonicae severitatis vindicandum esse videtur, fraternitatem tuam sollicite hujus rei veritatem inquirere admonemus; & si eos ad tantam crudelitatem impias manus suas extendisse cognoveris, ab introitu, & omni communione Ecclesiae auctores pariter & complices hujus sceleris separare non differas; & nobis hujus rei certitudinem, necnon quidquid de superioribus causis effectum fuerit, per literas tuas, quamcivissime possis indicare stude. De caetero rogamus te & multum admonemus, ut omnibus confratribus, & Coepiscopis tuis per totam Franciam ex apostolica auctoritate significes, quatenus & illis sacerdotibus, qui a turpitudine fornicationis cessare noluerint, omne officium sacris Altaribus ministrandi penitus interdican, & tu ipse in omni loco & conventu id praedicare non cesses. Et si in hac re aut Episcopos tepidos, aut illos, qui sacrorum Ordinum nomen & officium indigne pro supradictis criminibus usurpare praesumunt, rebelles esse cognoveris; omni populo, ne eorum ulterius officium suscipiat, ex parte beati Petri, & nostra apostolica auctoritate, ubique interdicas, ut vel hoc modo confusi ad emendationem vitae suae & ad castitatem religiose continentiae redire cogantur. Age ergo, ut sancta & universalis Mater Ecclesia te fidelem ministrum, & cooperatorem nostrae, imo apostolice sollicitudinis, Deo adjuvante, cognoscat; & nobis, quod valde desideramus, de libertate & fructu tui sacerdotalis officii ad praesens gaudere, & imposterum per misericordiam Dei confidenter sperare posse proveniat. Data Bibianello VIII. Kalendas Aprilis Indictione XV.